

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/102/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121400933
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6121400933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČ: 04355211, zastúpeného advokátkou: Mgr. Zuzana Bírová, Americká 2, 831 02 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 30 849 837, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XXXXXXX XXXX, bytom C. D. E., F. G. H. I. F. X, o zaplatenie 200 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica zo 7. septembra 2022 č. k. 9Csp/73/2021–90, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu v celom rozsahu zamietol; II. žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. čl. 18 ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach; čl. 6 ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I); § 11 ods. 3 veta prvá, § 20 ods. 1, § 24b ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere stranami (ďalej aj len „ZoSÚ“); a poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/49/2021 z 9.3.2022, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/39/2021 z 23.9.2021 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15CoCsp/43/2021 z 24.11.2021. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou, postúpenou súdu prvej inštancie dňa 7.12.2021, voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 200 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške pôvodne 8,05% ročne, neskôr 5% ročne zo sumy 200 eur od 7.8.2018 do zaplatenia, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 12 eur a náhrady trov konania. V žalobe uviedol, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky J. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 200 eur. Pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o úvere, ako aj všeobecnými podmínkami poskytnutí úveru (ďalej len „VPPÚ“). Na základe Smlouvy o úvere č. 532749 z 2.7.2018 (ďalej aj len „úverová zmluva“) uzavretej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere poskytol žalobca ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľský úver vo výške 200 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 57 eur, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaný svoj záväzok neplnil riadne a včas, stal sa jeho dlh splatným dňom 30.7.2018. V zmysle bodu IV. Smlouvy a čl. 19 VPPÚ je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka formou zmluvnej pokuty

paušálnu náhradu nákladov spojených s upomienkou vo výške 3 eur za každú upomienku. Žalobca vyzýval žalovaného na úhradu jeho záväzku formou SMS alebo emailov. Žalovaný na upomienky nereagoval. Zaslané boli štyri upomienky, čím vznikla žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi 12 eur. Dňa 7.4.2021 bola žalovanému zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalovaný dlh neuhradil. Žalobca je zapísaný do obchodného registra ČR a má registrované sídlo v Českej republike. Žalobca je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu udelila Česká národná banka, ktorej výlučnému dohľadu podlieha. Strany uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve odkázali a na použitie ktorého sa dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť na ujmu žalovaného ako spotrebiteľa, nakoľko ide o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe smernice 2008/48/ES. Na základe uvedeného je súd povinný vo veci aplikovať české právo. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci. Keďže sa jedná o vec s cudzím prvkom (žalobca má sídlo v Českej republike), bolo najskôr potrebné vyriešiť otázku právomoci súdu a otázku rozhodného práva. Pri posudzovaní právomoci v danej veci treba vychádzať z ustanovení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. S poukazom na čl. 18 ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, uzavrel, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi žalobcom v postavení veriteľa a žalovaným v postavení spotrebiteľa. Jedná sa teda o zmluvu spotrebiteľskú, čo vyplýva zo samotného názvu zmluvy, ako aj z jej obsahu. Z uvedeného je zrejmé, že v danej veci je daná právomoc slovenského súdu. Pokiaľ ide o rozhodné hmotné právo, ktoré je potrebné aplikovať na predmetnú vec, odpoveď na túto otázku poskytuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rim I). Spotrebiteľské zmluvy upravuje čl. 6 tohto nariadenia, ktorého ods. 1 a 2 citoval s tým, že v danej veci, ako vyplýva z bodu 04. VPPÚ, si zmluvné strany ako rozhodné právo zvolili právny poriadok Českej republiky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá na základe prostriedkov diaľkovej komunikácie dňa 2.7.2018. Citoval ust. § 11 ods. 3 veta prvá, § 20 ods. 1, § 24b ods. 1 ZoSÚ a uviedol, že zo všeobecne známych skutočností, a to z informácií Národnej banky Slovenska zverejnených na webovej stránke J. je súdu známa skutočnosť, že žalobca nie je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu - nebankových veriteľov. Žalobca nemá od Národnej banky Slovenska udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v rámci Slovenska, čo vyplýva aj zo samotnej žaloby, kde žalobca uviedol, že má povolenie udelené Českou národnou bankou. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, tak ako v obdobnom prípade už skôr rozhodol Krajský súd v Trnave, že žalobca ako nebankový subjekt a veriteľ poskytol žalovanému v postavení spotrebiteľa peňažný úver bez toho, aby mu bolo udelené zákonom vyžadované povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery, v zmysle ust. § 11 ods. 3 ZoSÚ je predmetná zmluva o úvere zo zákona absolútne neplatným právnym úkonom. Na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať a vyvodzovať z nej dôsledky aj bez návrhu, z úradnej povinnosti, t. j. ex offo, a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Keďže predmetná zmluva o úvere je neplatná ako celok, neplatné sú aj VPPÚ vyhlásené za jej neoddeliteľnú súčasť a teda aj bod 04. o voľbe práva Českej republiky. V dôsledku uvedeného nedošlo k účinnej voľbe rozhodného práva zmluvnými stranami (podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia EPaR (ES) č. 593/2008) bolo potrebné na rozhodné právo aplikovať čl. 6 ods. 1 písm. b/, za splnenia podmienky, že žalovaný ako podnikateľ smeroval svoju činnosť na Slovenskú republiku, v dôsledku čoho predmetný právny vzťah sa bude spravovať právnym poriadkom Slovenskej republiky podľa obvyklého pobytu spotrebiteľa - žalovaného. Preto bolo potrebné na vec aplikovať aj súdom prvej inštancie citované ustanovenia ZoSÚ, a nie český právny poriadok (poukázal na rozhodnutie KS v Trnave sp. zn. 24CoCsp/49/2021 z 9.3.2022). Navyše, voľbou rozhodného práva Českej republiky sa žalovaný zbavuje ochrany, ktorú mu poskytuje zákon o ochrane spotrebiteľa tým, že neumožňuje poskytovanie spotrebiteľských úverov subjektom bez udeleného povolenia od Národnej banky Slovenska, čím je zabezpečený dohľad NBS nad činnosťou týchto subjektov a tiež možnosť odňať povolenie subjektu, ktorý porušuje právne predpisy zabezpečujúce ochranu spotrebiteľa. Aj z tohto dôvodu treba na danú vec v zmysle vyššie uvedeného aplikovať hmotnoprávne predpisy SR (poukázal tiež rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 9CoCsp/39/2021 z 23.9.2021 či rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15CoCsp/43/2021 z 24.11.2021). Na základe uvedeného žalobu v celom rozsahu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), vecne plným úspechom žalovaného.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP s tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nenamietal a súhlasil s tým, že žalovaný má právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská. Nesúhlasí však so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Zdôraznil, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Spoločnosť vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísaného v obchodnom registri vo forme poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru. Žalobca teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách (napr. aj českej – vid' J.). Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska teda plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídliači na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik ani organizačnú zložku.

Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použití ktorého sa aj dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe Smernice. Podľa recitálu č. 9 Smernice úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká. Dotýka sa to teda celého rozsahu žalovaného nároku, a to vrátane jeho príslušenstva, pretože v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. d/, f/ a l/ Smernice špecifikácia istiny, úroku a ďalších poplatkov a aj úrokov z omeškania sú povinnou obsahovou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedeného je teda súd povinný aplikovať vo veci české právo (ktoré pre spotrebiteľa nie je menej výhodné; navyše sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vôbec nevýhodnosťou českého práva týkajúceho sa spotrebiteľských úverov nezaoberal, a teda rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov) v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok. V zmysle Nariadenia Rím I platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t. j. tu slovenské právo. To však platí iba v prípade, ak veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo veriteľ nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (ale napr. v „svojej“ krajine), ale smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike, a nie Slovenskej republike. Smerovanie činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa resp. na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa je podstatne komplikovanejšou otázkou. Samotný recitál (odôvodnenie) k Nariadeniu Rím I, ako aj odborná literatúra však uvádzajú, že samotná internetová stránka ešte neznamena, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Rovnako podľa odbornej literatúry nerozhoduje, či sú na stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa. Navyše, zo zmluvnej dokumentácie uzavretej medzi stranami sporu je zjavné, že zmluvné strany sa dohodli na voľbe českého práva, v zmysle čoho posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. Je nepochybné, že české právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle Smernice, a teda voľba práva nemôže zbaviť žalovaného ochrany, ktorú, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným. Smernica v ods. 9 recitálu (odôvodnenia) totiž uvádza: „Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. Ak neexistujú takéto harmonizované ustanovenia, členské štáty by mali mať možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne

právne predpisy.“ To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle by teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere mala byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká, a teda z tohto pohľadu nemá zmysel skúmať, či z pohľadu ktorého práva členského štátu EÚ je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie. Súd prvej inštancie teda z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalovaného ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice, dokonca sa skúmaniu výhodnosti úplne vyhol a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (Nariadenie Rím I.) založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Súd prvej inštancie ignorujúc ústavnoprávny princíp favor contractus konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktorá navyš neznamena, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. Navyš, tak konal v priamom rozpore s primárnym právom EÚ, a to jednou z jeho základných slobôd – slobodou voľného pohybu služieb.

Subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Spoločnosť vykonáva svoju činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky zapísaného v obchodnom registri vo forme poskytovania alebo zprostredkovania spotrebiteľského úveru. Žalobca teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách (napr. aj českej – viď J.).

S ohľadom na údajnú a vytýkanú absenciu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike udáva žalobca nasledovné:

Vo všeobecnosti je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ: v kapitole 2 čl. 49 zakotvuje právo „usadiť sa“- zakazujú sa obmedzenia slobody usadiť sa štátnych príslušníkov jedného členského štátu na území iného členského štátu, zakazujú sa aj obmedzenia, ktoré sa týkajú zakladania obchodných zastúpení, organizačných zložiek a dcérskych spoločností štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu na území iného členského štátu;

v čl. 54 sa uvádza, že so spoločnosťami založenými podľa zákonov členského štátu a ktoré majú svoje sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v Únii, sa pre účel tejto kapitoly zaobchádza rovnako ako s fyzickými osobami, ktoré sú štátnymi príslušníkmi členských štátov;

v čl. 56 (predtým čl. 49) je uvedené právo na slobodné poskytovanie služieb (na rozdiel od práva usadiť sa, právo na poskytovanie služieb sa uplatní bez potreby zakladať na území iného členského štátu organizačnú zložku) - zakazuje sa obmedzovanie slobody poskytovania služieb v rámci spoločenstva v prípade, že poskytovateľ služby pochádza z inej čienskej krajiny ako odberateľ služby.

Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť. Rozhodujúce je, aby v domovskej čienskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku.

V prípade žalobcu je preto potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usídlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené.“

Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. K rozoberanej problematike sa však tiež už vyjadroval Súdny dvor Európskej únie a jeho názory smerujú k tomu, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Žalobca pritom má výslovne registrovaný predmet podnikania na poskytovanie spotrebiteľských úverov, a teda spĺňa podmienky domovského štátu (Českej republiky) na založenie, vznik a existenciu spoločnosti a na poskytovanie spotrebiteľských úverov.

Rozhodnutie vo veci C-76/90 Manfred Säger - odsek 12 uvádza: „Článok 49 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva požaduje nielen potlačanie diskriminácie osôb poskytujúcich služby na základe ich národnosti, ale i zákaz akýchkoľvek obmedzení vrátane tých, ktoré sa uplatňujú bez rozlišovania poskytovateľov služieb so zreteľom na ich národnosť, pokiaľ sú spôsobilé znemožniť alebo akokoľvek inak obmedziť činnosť poskytovateľa služieb usídleného v inom členskom štáte EÚ, v ktorom podobné služby poskytuje v súlade so zákonom.“

Pokiaľ ide o oprávnenie vykonávať dohľad, Európsky súdny dvor v rozhodnutí Cassis de Dijon v zásade vyjadril, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlenej

na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ.

Vo veci C-384/93 Alpine Investments, odsek 48, Európsky súdny dvor k námietkam dotknutej spoločnosti týkajúcim sa porušenia jej práva na slobodné poskytovanie služieb v rámci spoločného trhu EÚ uviedol, že domovský štát je najlepšie situovaný na to, aby reguloval jej praktiky. Aj keby si prijímajúci štát želal zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu (t.j. domovského).

Podľa recitálu č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) v súlade so zmluvou vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb a sloboda usadiť sa. Rozvoj transparentnejšieho a efektívnejšieho trhu s úvermi v oblasti bez vnútorných hraníc má zásadný význam pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít.

Zo skutočností týkajúcich sa zásady slobodného pohybu služieb teda vyplýva, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné „navyše“ udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska. Bráni tomu jasne sloboda pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Odvolací súd si musí urobiť jasný názor o výklade práva Európskej únie a pre prípad, že by potreboval jeho výklad, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s návrhom v rámci konania o prejudiciálnej otázke, pričom ak to neurobí, poruší právo žalobcu na spravodlivý proces.

Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska teda plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídlaci na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky ani podnik ani organizačnú zložku.

Ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t. j. Českej národnej banky) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska. Stanovuje tak ust. § 11 ods. 2 Zákona o bankách (zákon č. 483/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého zahraničná banka so sídlom na území členského štátu je ďalej oprávnená na vykonávanie bankových činností podľa § 2 ods. 2 okrem bankovej činnosti podľa § 2 ods. 2 písm. m/ aj bez založenia pobočky, a to na základe písomného oznámenia príslušného orgánu dohľadu členského štátu o predpokladaných bankových činnostiach doručeného Národnej banke Slovenska pred prvým uskutočnením bankového obchodu.

Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade „nebankových“ poskytovateľov spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska, ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje.

Národná banka Slovenska mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenosť činnosti žalobcu, no do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani do dnešného dňa Národná banka Slovenska nevykonala žiaden dohľad u žalobcu (zjavne si uvedomujúc nedostatok vlastnej právomoci) a práve naopak u žalobcu vykonala dohľad Česká národná banka.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

Odvolačný súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku), odvolačný súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolačný súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť tiež povinnosť vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo zaplatenie sumy 200 eur s príslušenstvom titulom nesplateného úveru.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na odôvodnenie preskúmaného rozsudku a odvolaciu argumentáciu, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom vedúcim k zamietnutiu žaloby.

6. Žaloba v predmetnej veci bola dňa 22.6.2021 doručená Okresnému súdu Banská Bystrica ako súdu kauzálnu príslušnému (§ 2 ZoUK /zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní/), ktorý v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 36Up/1035/2021 z 15.7.2021, ktorým uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi istinu 200 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 200 eur od 7.8.2018 do zaplatenia, alebo v tej istej lehote podať odpor, tiež mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní od doručenia platobného rozkazu náhradu trov konania 127,35 eur. Platobný rozkaz nebolo možné žalovanému doručiť do vlastných rúk, o čom bol žalobca upovedomený, žalobca v stanovenej lehote podal návrh na pokračovanie v konaní, platobný rozkaz sa zrušil a Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec na prejednanie súdu príslušnému na jej prejednanie podľa CSP (§ 10 a § 14 ods. 3 ZoUK), a to Okresnému súdu Senica.

Podanou žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu) sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému, zaplatiť sumu 200 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 200 eur od 7.8.2018 do zaplatenia, a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky 12 eur, na tom skutkovom základe, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky J. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 200 eur. Ďalej žalobca v žalobe dôvodil, že pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o úvere, ak aj všeobecnými podmínkami poskytnutí úveru (VPPÚ). Na základe Smlouvy o úvere č. 532749 zo dňa 2.7.2018 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere, žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 200 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 57 eur (tvorenými výlučne odplatom), a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej zmluvy, stal sa jeho dlh splatným dňom 30.7.2018. Žalobca zaslal v súlade so IV. bodom Smlouvy a čl. 19 VPPÚ žalovanému 4 upomienky (prostredníctvom e-mailu), ktorými ho vyzýval na úhradu jeho záväzku, žalovaný nereagoval, vznikla mu povinnosť zaplatiť 12 eur za zaslané upomienky.

Nakoľko žalovaný podľa tvrdení žalobcu neuhradil dlh riadne a včas, žalobca podal na upomínací súd žalobu (návrh na vydanie platobného rozkazu) o zaplatenie 200 eur s prísl., ktorú súd prvej inštancie (ktorému bola vec postúpená upomínacím súdom) v celom rozsahu zamietol.

Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, vychádzajúc z čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady /EÚ/ č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, z 12. decembra 2012, dospel k záveru, že má právomoc rozhodovať a konať v predmetnom spore súd Slovenskej republiky, pretože na území Slovenskej republiky má žalovaný bydlisko, a ten má postavenie spotrebiteľa (podľa § 52 ods. 4 O.z. /zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka/), s tým, že žalobca má postavenie dodávateľa (podľa § 52 ods. 3 O.z.). Vzhľadom na existenciu cudzieho prvku sa súd prvej inštancie následne zaoberal otázkou rozhodného práva, keď s poukazom na čl. 6 ods. 1 až 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) mal za to, že je nutné aplikovať právo SR. Uviedol, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť do krajiny, v ktorej mal žalovaný obvyklý pobyt, preto je daná existencia spojitosti medzi krajinou obvyklého pobytu spotrebiteľa a podnikateľskou činnosťou podnikateľa. Dospel k záveru, že na daný právny vzťah je nutné aplikovať právny poriadok SR, pretože zmluva uzatvorená medzi dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa a ani voľba rozhodného práva nemôže zbaviť spotrebiteľa ochrany,

ktorú poskytujú ustanovenia krajiny jeho obvyklého pobytu, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou (aj napriek dohode o rozhodnom práve zakotvenej v čl. 04 VPPÚ, podľa ktorej na právny vzťah je nutné aplikovať ustanovenia právneho poriadku Českej republiky).

Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca poskytoval úvery na území Slovenskej republiky hoci nemal povolenie na vykonávanie tejto činnosti od Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“), z uvedených dôvodov žalobca však mohol poskytovať úvery spotrebiteľom len ako iný veriteľ v zmysle § 2 písm. c/ v spojení s § 24 ZoSÚ s tým, že sa na jeho činnosť vzťahovali aj ust. § 11 ZoSÚ. Vzhľadom na uvedené teda dospel k záveru o neplatnosti zmluvy, konkrétne s poukazom na § 11 ods. 3 ZoSÚ pre rozpor so zákonom (§ 20 ods. 1 a § 24b ods. 1 ZoSÚ).

Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva v zmysle nariadenia Rím I, ani so záverom o absolútnej neplatnosti zmluvy, (len) preto, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky udelené NBS povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu sa odvolací súd primárne zaoberal rozhodným právom aplikovateľným na prejednávany prípad. V danom prípade je nepochybné, že pri zmluvnom záväzku je možné si určiť voľbu práva, avšak v prípade spotrebiteľa mu nesmie byť odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Na území Slovenskej republiky nie je možné poskytovať úvery a pôžičky spotrebiteľom veriteľmi bez povolenia alebo nad rozsah povolenia udeleného NBS. Keďže žalobca v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebol evidovaný v registri veriteľov NBS, čiže takýmto povolením nedisponoval (čo nebolo sporné a čo konštatoval súd prvej inštancie v 17. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, potom čo v súlade s § 185 ods. 2 a § 295 CSP vykonal dôkaz lustráciou vo verejne prístupnom registri NBS), uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR je konaním v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 24b ods. 1 ZoSÚ, a v zmysle ust. § 11 ods. 3 vety prvej ZoSÚ ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná.

Právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje spotrebiteľovi vo všeobecnosti širší záber právnej ochrany, čo nepochybne vyplýva napríklad aj z dikcie § 53 ods. 4 písm. k/, § 53b ods. 1, či § 53 ods. 5 O.z., podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Právna úprava neprijateľnosti zmluvných podmienok podľa slovenského Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa priaznivejšia, keďže ide o absolútnu neplatnosť, na rozdiel od konštrukcie neprímeraných dojednaní podľa § 1815 českého Občianskeho zákonníka, na ktoré sa neprihliada, ibaže sa ich spotrebiteľ dovoľá. Navyše česká právna úprava ochrany spotrebiteľa neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve je potrebné považovať aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprímerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku. Na základe uvedeného, s poukazom na čl. 6 ods. 1 a 2 Nariadenia Rím I je nevyhnutné prijať záver, že dojednanie o rozhodnom práve Českej republiky je v tomto prípade neplatné. Totiž žalovaný ako spotrebiteľ uzavrel so žalobcom ako veriteľom zmluvu o úvere prostredníctvom elektronických prostriedkov tak, že žalovaný si žalobcu ako veriteľa vyhľadal cez internet z miesta svojho domova (Slovenská republika) takto s ním uzavrel zmluvu a žalobca mu následne poukázal bezhotovostne požadované peňažné prostriedky. Z uvedeného je mimo rozumných pochybností zrejmé, že žalobca ako podnikateľ poskytol žalovanému ako spotrebiteľovi úver minimálne tak, že svoju činnosť poskytovať pôžičky smeroval z Českej republiky aj do krajiny obvyklého pobytu žalobcu, teda do Slovenskej republiky.

S poukazom na čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. si strany mohli zvoliť iné rozhodné právo ako právo podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I. (iné ako slovenské právo), avšak za predpokladu, že voľba rozhodného práva nezbaví spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia slovenského práva, od ktorých sa nemožno odchýliť. Inými slovami, ak si aj strany dohodli, že rozhodným právom bude české spotrebiteľské právo, slovenský spotrebiteľ nemôže byť zbavený ochrany podľa slovenského práva, od ktorého sa v prípade § 53 ods. 4 písm. k/, § 53 ods. 5 a § 53b ods. 1 O.z. nemožno odchýliť. Preto právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je nevyhnutné posúdiť podľa slovenského práva, pretože ani dohoda strán o českom práve nemôže znamenať pre spotrebiteľa nepriaznivejšie postavenie vyplývajúce preňho z českého právneho poriadku v otázkach ochrany spotrebiteľa. Je potrebné zdôrazniť, že aj v prípade absencie voľby práva by bolo rozhodným právom slovenské právo, od ktorého sa nemožno v naznačených súvislostiach odchýliť.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Slovenský Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v

spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné, a preto neplatné (ako aj dojednanie Smlouvy o úvère v čl. 04 VPPÚ).

Zmluva bola uzatvorená dňa 2.7.2018, pričom splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná na 30.7.2018, z čoho potom vyplýva, že jeho splatnosť nepresahuje 3 mesiace, a preto nie je spotrebiteľským úverom podľa ZoSÚ (§ 1 ods. 3 písm. l/ ZoSÚ). Žalobca na území Slovenskej republiky poskytoval úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska v zmysle § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 ZoSÚ a odvolací súd je toho názoru, že táto spoločnosť je iným veriteľom podľa § 2 písm. c/ ZoSÚ, pretože poskytnutý úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods. 3 písm. l/ ZoSÚ a nespĺňa žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a/, b/, d/, e/, g/ až k/ a m/ až r/ ZoSÚ. Podľa § 24 ods. 1 ZoSÚ sa na poskytnutý úver vzťahuje aj § 11 ods. 3 ZoSÚ, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia na činnosť Národnou bankou Slovenska, neplatnosťou. Na základe vyššie uvedených ustanovení aj odvolací súd dospel k záveru, že úverová zmluva – Smlouva o úvère č. 532749 je neplatná podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ, pretože žalujúca spoločnosť poskytovala úvery na území Slovenskej republiky bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.

Správnym bol postup súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), pričom správne použil a aplikoval čl. 6 ods. 1 písm. b/ nariadenia a dospel k správnej závere o potrebe použiť na prejednávanej vec slovenský právny poriadok, keď bolo potrebné vychádzať z obvyklého pobytu spotrebiteľa, nakoľko bolo preukázané, že žalobca svoju činnosť smeruje i na Slovenskú republiku, čo je odvolaciemu súdu známe z jeho úradnej činnosti. Aplikáciu rozhodného práva súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zdôvodnil v odôvodnení svojho rozhodnutia, a preto nie je dôvodnou námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v tejto časti.

Na základe uvedeného v zhode so súdom prvej inštancie je nevyhnutné prijať záver o tom, že predmetná zmluva o úvere – Smlouva o úvère z 2.7.2018, bola neplatná od počiatku s tým, že žalobca vedel o tejto skutočnosti, pretože mal vedomosť o tom že nemá vydané oprávnenie na poskytovanie predmetných úverov na území Slovenskej republiky od NBS. Dôvodným tak bolo zamietnutie žaloby domáhajúcej sa plnenia z takejto zmluvy.

Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní (s výnimkou podľa § 380 ods. 2 CSP). Za obsahové vymedzenie odvolania je vždy zodpovedný odvolateľ. Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote, a ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala.

Odvolanie možno odôvodniť tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ide o hmotnoprávnu vadu rozhodnutia, ktorá predstavuje mylné použitie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav nemožno použiť. Odvolateľ v predmetnej veci nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva, žiadal aby bola vec posúdená podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere (strany) nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli, s ktorou námietkou sa odvolací súd vyššie vysporiadal tak, že táto námietka je nedôvodná. Iné konkrétne dôvody, pre ktoré by mala byť vec nesprávne právne posúdená (napr. neaplikovanie príslušnej právnej normy slovenského právneho poriadku) odvolateľ nenamietal.

Nedôvodná bola aj odvolacia námietka žalobcu poukazujúca na nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré

vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov strán, listinných dôkazov, žiadne podstatné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

7. Odvolací súd riadiaci sa uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho (konkrétnymi odvolacími námietkami nespochybneného) rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania, v ktorom bol plne úspešný žalovaný, vzniklo žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi. Odvolací súd mu však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnil, a je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)